

[Arbejdsministeren]

Det er heller ikke rigtigt, at det er nødvendigt alene med en ændring af loven om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, hvis forslagsstillernes formål skal opfyldes. Skal de det, er det nødvendigt med en ændring både af ATP-loven og loven om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Hvis ministeren skal have ansvaret for, at der er en ensartet administration, må der selvfølgelig indføjes en bemyndigelsesbestemmelse for ministeren til at fastsætte disse ting både i loven om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og i ATP-loven.

Endelig skal jeg sige, at det ikke er rigtigt, at dyrtidsfonden i sin forvaltning alene betjener sig af to pengeinstitutter, som det hedder i bemærkningerne til dette forslag. Man betjener sig i øjeblikket af tre med mulighed for inddragelse af flere pengeinstitutter, men det er, som det er helt normalt, en afgørelse, bestyrelsen selv træffer.

Jeg vil afslutte mit indlæg med at sige, at det måske kan overraske, at et så beskedent forslag har så mange fremtrædende personligheder bag sig. Listen over navne er jo næsten et »Who is who« i det borgerlige Danmark. Der er ud over hr. Dyremose fru Grethe Fenger Møller, hr. Poul Schlüter, hr. Christophersen, hr. Enggaard, hr. Jens Peter Jensen, hr. Lawaetz, hr. Voigt, fru Mimi Jakobsen, hr. Arne Melchior, hr. Chr. Christensen og hr. Poul H. Møller som forslagsstillere. Man har vel aldrig set en så omfattende liste af fremtrædende personligheder bag et forslag som her, og det giver selvfølgelig anledning til betragtninger om, hvem der ikke er med i denne ellers meget udtømmende liste.

Der er i hvert fald ét navn, som jeg savner i denne opregning, et navn, som altid har præget initiativer fra det konservative folkeparti, når det var arbejdsmarkedets forhold, der var gældende, og det er selvfølgelig hr. Ninn-Hansen, der ikke optræder som forslagsstiller. Nu er hr. Ninn-Hansen af gode grunde afskåret fra i dag at give os sin forklaring på, at han ikke er medforlagsstiller til dette forslag. Da han er afskåret fra at kunne give den selv her i dag, som det fremgår for enhver – og jeg synes helt legitimt og lovligt forhindret i det – må det være op til os andre at gisne om, hvorfor hr. Ninn-Hansen ikke er medforlagsstiller.

Jeg tror, at forklaringen er, at hr. Ninn-Hansen med sin store erfaring og sine princi-

pielle synspunkter utvivlsomt ville advare mod gennemførelsen af dette forslag ud fra den betragtning, at har folketetinget først én gang statueret princippet om, at det er et legitimt lovgivningsanliggende at tage stilling til bestyrelses forvaltning af midler, det være sig i offentlige, halvoffentlige eller en blanding mellem private og offentlige fonde, er skridtet meget nærliggende over til en egentlig regulering af enhver form for fondsforvaltning i dette samfund, og det ville vel ud fra en erfaren konservativ tankegang ikke være noget tillokkende. Regeringen har måske ikke helt de samme betænkeligheder, men jeg er overbevist om, at hr. Ninn-Hansen, som jo på de principielle områder har et andet synspunkt end regeringen, givetvis har gjort dette synspunkt gældende.

Bliver det først et lovgivningsanliggende, hvilket pengeinstitut man må benytte sig af rundt omkring, er der i virkeligheden skabt præcedens for en meget omfattende regulering af erhvervenes fondsadministration, et fortilfælde, som det kan være vanskeligt at komme fra i fremtiden.

Endelig er der spørgsmålet om disse pengeinstitutter. Jeg vil også tro, at hr. Ninn-Hansen, hvis han havde lejlighed til at ytre sig, ville sige: er det nu klogt at polarisere omkring pengeinstitutter, som jo i øvrigt udøver deres fuldt lovlige gerning på fuldt forsvarelig måde i overensstemmelse med de krav, som lovgivningen foreskriver herom?

Men dette kan jo kun være gisninger. Det er kun mit forsøg på at forstå det ejendommelige i, at der i denne liste over fremtrædende medlemmer af tinget ikke findes navnet Ninn-Hansen.

Ole Thomsen (S):

Jeg kan være enig med ministeren i, at der i bemærkningerne til beslutningsforslag B 97 om præcisering af reglerne for forvaltning af midlerne i Lønmodtagernes Dyrtidsfond er gjort nogle sammenligninger om ATP-fondens og dyrtidsfondens love, som helt klart er misvisende. Det er to forskellige love, hvilket de stadig bør forblive.

Hvis forslagsstillerne var helt ærlige, er det vel holdningen over for ordet »arbejderne«, det er galt med, og som stikker i øjnene, for normalt går kritikken jo på, at begrebet arbejdere ikke er så attraktivt i nogle kredse,